

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI (a Samaritencei)

SF. AP. CARP ȘI ALFEU;
SF. MC. AVERCHIE
ȘI ELENA

Textul Sfintei Evanghelii din a cincea Duminică după Învierea Domnului, ne oferă un dialog interesant, captivant și surprinzător dintre Mântuitorul Iisus Hristos și o anonimă locuitoare a provinciei Samaria, care a devenit cunoscută în toată lumea prin atenția și receptivitatea sa față de Mântuitorul. În convorbirea Sa cu femeia samaritană, Domnul ne descoperă, mai ales, taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în comuniune cu El.

Astăzi ni se atrage atenția asupra unui risc major: acela de a ne amăgi că suntem pe calea mântuirii, aflându-ne de fapt în cea mai gravă rătăcire. Nu este destul să ne închinăm, ci trebuie să știm cui ne închinăm. Când îmbrățișăm o altă rătăcire în locul dreptei credințe, închinarea noastră nu ne mai pune în legătură cu adevăratul Dumnezeu, ci cu vrăjmașul lui Dumnezeu.

Erau pline cetățile antice de temple și altare; peste tot se găseau mărturiile adevăratei religioase a oamenilor de atunci. Astăzi, Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Ne descoperă încă o dată adevărul că „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Luca 19, 10). Locuitorii schismatici ai Samariei își construiseră pe Muntele Garizim de lângă Sichem un templu al lor. Iudeii nu-i ubeau deloc pe samariteni, considerându-i mai rău chiar decât păgânii, evitând să treacă prin ținutul lor. Astfel, Hristos devine primul iudeu care a intrat, cu a Sa iubire dumnezeiască, în ținutul Samariei, spre mirarea femeii samaritence de la puțul lui Iacov, care a rămas uimită cum un bărbat iudeu intră în vorbă cu ea și, mai mult decât atât, îi cere apă de băut. Femeia,

APA CEA VIE ȘI ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR

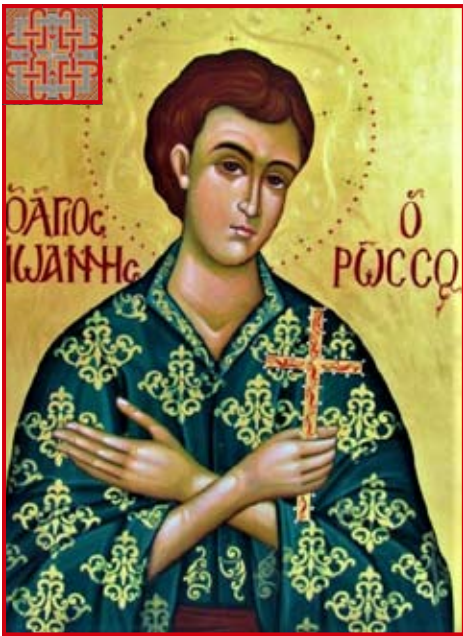
aflându-se în fața acestui iudeu pe care a început să-L considere prooroc, vrea să primească de la El un răspuns în ceea ce privește disputa seculară dintre iudei și samariteni: care este adevăratul loc de închinare, Ierusalimul sau Muntele Garizim. Răspunsul lui Iisus are o legătură directă cu ceea ce tocmai spusese despre apa vie, pe care o primesc cei ce cred în El. Venirea Duhului Sfânt înseamnă și inaugurarea adevăratului cult adus lui Dumnezeu. Închinarea adevărată este aceea a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină i-o descoperă Mântuitorul femeii samaritence: „Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în Duh și în adevăr” (Ioan 4, 23-24).

Mulți eretici au tras consecința practicării

rătăcirii lor, promovând destrăbălarea trupei asemenea femeii samaritence care, ulterior, s-a îndreptat prin pocăință, socotindu-se oameni „duhovnicești”. Cu totul altceva este închinarea „în Duh”. Este acea închinare în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, în care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Iar această închinare adevărată, în Duhul Sfânt, angajează deopotrivă sufletul și trupul nostru. Acest adevăr este subliniat de marele Apostol Pavel când le vorbește romanilor: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Trupul, așadar, trebuie să fie și el angajat prin înfrânare și nevoiță în „închinarea în Duh”, în cultul duhovnicesc și bineplăcut lui Dumnezeu: aceasta este frumusețea ortodoxiei. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IOAN RUSUL O VIAȚĂ DE JERTFĂ

Pe 27 mai Biserica Ortodoxă prăznuiește pe Sf. Ioan Rusul. Născut într-un sătuc din Rusia la sfârșitul secolului al XVII-lea, cade prizonier în timpul războiului. Luat rob de către turci, își mărturisește cu tărie credința ortodoxă atunci când i se cere lepădarea de credință. Se mută la Domnul în anul 1730. Românii au mare evlavie la Sf. Ioan Rusul pentru că au primit tămăduiri, prunci și alte rezolvări minunate în necazurile lor. Este iubit de credincioși pentru grabnicul ajutor pe care-l oferă tuturor celor care se roagă lui, iar în ultimii ani mai multe sfinte locașuri de la noi din țară l-au primit ca ocrotitor.

Născut în jurul anului 1690 în Rusia, participă la războiului ruso-turc din perioada 1710-1711. Ajuns prizonier între tătari în timpul luptelor pentru dezrobirea Azofului, sfântul este vândut unui ofițer turc și dus în ținutul Procopie, din Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei.

Mărturisitor al dreptei credințe

Pentru Ioan urmează zile amare, căci este chinuit și îndemnat să se lepede de Hristos pentru a-și ușura suferințele. La toate el răspunde cu răbdare, mult curaj și nădejde, căci preferă să moară decât să se lepede de Hristos Cel Înviat. „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile. Dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri”, îi răspunde ofițerului, într-una din clipele grele de încercare când acesta voia să îl oblige să se lepede de credința sa.

Cât a fost prizonier, Sf. Ioan Rusul s-a făcut următor smereniei lui Hristos, care s-a născut în ieslea din Betleem, căci,

fiind rânduit să îngrijească de vite, se odihnea într-un colț al staulului în care ostenea zilnic. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă, devenind lăcaș de nevoie. Tot noaptea mergea în ascuns în apropiere, la o biserică a Sf. Gheorghe, unde făcea priveghere și primea Sfintele Taine.

O minune din timpul vieții sale i-a făcut pe cei din casa stăpânului să-l respecte. Căci într-o zi în care stăpânul era în pelerinaj la Mecca, la o masă în familie, stăpâna își exprimă regretul că soțul nu poate și el mânca din pilaful gustos, care, de altfel, era preferatul lui. Ioan se oferă să trimită el farfuria stăpânului, iar stăpâna, râzând cu mesenii săi, i-o dă, gândind că vrea să mănânce el pilaful. Sfântul se retrage la locul său de odihnă, rugându-se. Minunea se confirmă când, întors de la Mecca, stăpânul aduce cu sine farfuria (vezi foto) pe care o găsisese într-o zi în camera sa, aburindă, cu pilaful care îi plăcea atât de mult! Atunci, toți cei din casă, văzând această minune, s-au cutremurat și îl priveau pe cinstitul Ioan ca pe un om plăcut lui Dumnezeu. Sf. Ioan a continuat să trăiască în nevoie, îngrijind de animale și dormind în staul, deși stăpânii i-au dat o cămăruță.

Sf. Ioan Rusul a primit de la Dumnezeu darul de a cunoaște ceasul morții sale și, chemând preotul pentru Împărtășanie, acesta, temându-se de turci, i-a adus Sf. Împărtășanie într-un măr pe care-l scobise. Îndată după împărtășanie a trecut la Domnul, în anul 1730.

Alte minuni ale Sf. Ioan Rusul

Iar în 1773, Sf. Ioan s-a arătat în vis preotului său, înștiințându-l că trupul său a rămas întreg și neputrezit. Preotul, cu mulțime mare de credincioși, merge la mormânt. Aici Dumnezeu coboară o lumină cerească deasupra lui și astfel se

află trupul întreg, bine mirositor. Sfintele moaște sunt puse atunci în Biserica „Sf. Gheorghe”, unde sfântul obișnuia să privegheze.

În 1832, turcii trecând prin orașul Procopie, jefuiesc biserica și aruncă în foc moaștele sfântului. Trupul acestuia se mișcă în mijlocul flăcărilor, ca și cum ar fi viu, înfricoșându-i foarte tare pe profanatori. A doua zi, creștinii curăță trupul sfântului de cărbuni și cenușă, minunându-se că l-au aflat întreg, nears. Doar o negreală se mai păstrează și astăzi ca mărturie a întâmplării de atunci. După anul 1922, moaștele Sf. Ioan Rusul au ajuns în insula Evia, în actualul oraș Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951. Ea adăpostește racla cu moaștele Sf. Ioan Rusul, la care zilnic vin sute de pelerini.

Sfântul Iacov Tsalikis, canonizat în anul 2017 de către Patriarhia ecumenică, a trăit între anii 1920 și 1991 și a fost zeci de ani starețul mănăstirii „Cuv. David cel Bătrân” din Evia. A fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine, înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Părintele Porfirie spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înainte-văzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuv. Paisie Aghioritul afirma că deținea harismele Sf. Nectarie. Cuv. Iacov povestea cândva cum l-au salvat Cuv. David cel Bătrân și Sf. Ioan Rusul dintr-o operație grea de peritonită.

Iar Stelian Papadopoulos, în cartea sa „Fericitul stareț Iacov Talikis, starețul Mănăstirii Cuviosului David”, apărută și la noi la Editura Evanghелиsmos, scrie despre o minune întâmplată la racla Sf. Ioan Rusul: „În 1990, când se întorcea de la niște consultații medicale din Atena, cuviosul Iacov s-a oprit la Biserica Cuviosului împreună cu nepotul său, Teodor. Era multă lume. A intrat, s-a apropiat de raclă, a îngenuncheat și a rămas așa destule minute. Femeile care așteptau să se închine și-au pierdut răbdarea din pricina întârzierii Părintelui, care nu-și mai termina rugăciunea. Deodată, s-au tras înapoi înfricoșate, spunând: „Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!”

Părintele Iacov a înțeles neliniștea lor, s-a ridicat în picioare și le-a spus foarte firesc:

- Creștinilor, sfântul este viu, și-a schimbat doar poziția. Nu vă temeți!” ❖

PELERINAJUL – RĂSPUNS LA CHEMAREA LUI DUMNEZEU

Cei care merg
cel puțin o dată pe an într-un pelerinaj
știu bine despre ce vorbesc.
Căci au văzut cum,
în anumite condiții,
deși nu te-ai gândit
la o plecare într-un pelerinaj
sau nu ai avut timp sau bani,
dintr-o dată toate problemele se rezolvă
și tu pleci în acel pelerinaj.
De multe ori simți mai întâi
o dorință arzătoare de a te duce
în acel pelerinaj. Și apoi totul conduce
la plecarea ta în acel itinerar spiritual.

Si da, atunci când te întorci de
acolo ești alt om, viața ta se
orânduiește parcă altfel, vezi alt-
fel multe lucruri din viața ta, din familia
ta, din biserică.

Pentru că în ultimele săptămâni de la
biserica Șerban Vodă au plecat două
grupuri de pelerini în Israel, însoțite de
părintele Dinu, vă aduc doar un strop
din bucuria și întărirea sufletească pe
care au simțit-o toți cei care au fost în
aceste călătorii, invitându-vă să priviți
aceste fotografii. Desigur, cei care au
acces la site-ul și facebook-ul parohiei
noastre au văzut deja zecile de fotografii
postate recent.

Iar peste o săptămână va avea loc un
pelerinaj mult așteptat: în Grecia, îm-
preună cu părintele Eugen Moraru.

Voi când plecați în pelerinaj? Unde
vă cheamă Domnul sau Sfinții? ❖

Un om care L-a ales pe Dumnezeu, nu poate fi sărac

Zilele trecute răsfoiam două din
cărțile domnului profesor Clement
Gavrilă-Sălăuța: volumul de
poezii „Freamătul frunzelor din suflet” și
ultima sa carte intitulată „Preotul-pictor
Ioan Tudorache ucenic al Părintelui
Arsenie Boca”. Un om ales de Dumnezeu,
Clement Gavrilă-Sălăuța, cu iubirea sa de
oameni și de Dumnezeu este o prezență
caldă, care reușește să miște și inimile și
gândirea atât a copiilor - pe care i-a avut
zeci de ani în grijă ca profesor de geografie
și istorie - cât și a tuturor acelor care l-au
cunoscut de-a lungul vieții și au avut
răgazul să-l asculte.

Despre ultima sa carte n-am apucat
încă să vă vorbim. Sperăm să o facem
într-un număr viitor al „Cuvântului care
zidește”. Despre volumul de poezii
putem spune că fiecare pagină te poartă
într-o stare de grație proprie sufletului

său, care este într-o căutare permanentă
a divinității, de trăire adâncă a întâlnirii
cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și
Sfinții,

Prin poeziile sale, Clement Gavrilă-
Sălăuța te poartă pe tărâmul trăirilor și
întrebărilor esențiale, al sensibilității și
frumuseții. Demersul său poetic este
animat de suflul convingerilor creștine
care i-au dominat și călăuzit întreaga
viață. În aproape toate poeziile din acest
volum de versuri descoperi o tematică
biblică: marea vieții, pescarii, peștii,
tema luminii, a icoanelor și a Cerului, a
seminței ce suntem fiecare dintre noi și
a rodului ce se așteaptă de la noi.
Rugăciunea se regăsește în multe dintre
versurile sale. Jertfa de pe Cruce a
Mântuitorului este cea care dă sens
vieții oamenilor în lume.

Cu fiecare poezie descoperi universul

interior al autorului, aspirațiile, emoțiile
și mai ales sensibilitatea unui suflet ce
freamătă la lucruri înalte și de multe ori
greu de atins, dar și la bucuriile și
tristețile omenești. ❖

Mă plec

Mă plec spre chipul
Din icoană,
Sărutându-l cu sfială,
Și-i simt lumina,
Ce revarsă,
Precum albastrul Voronețului,
În sufletu-mi gârbovit.

Aș vrea să-i ascult glasul
Ce-mi va spune,
Să vin mai hotărât
Spre ea, binefăcătoare
Icoană a chipului sfințit! ❖

Clement Gavrilă-Sălăuța

SFÂNTUL IUSTIN MARTIRUL ȘI FILOSOFUL, ÎNTEMEIETORUL FILOSOFIEI CREȘTINE

„Iustin filosoful, bărbat sfânt și prieten al lui Dumnezeu, a crezut în Hristos venind dintre samariteni. Fiindcă acest Iustin era samaritean de neam și după ce a crezut în Hristos și s-a exersat mult în asceză, arătând o viață de virtute, a dat la sfârșit mărturie pentru Hristos învrednicindu-se de o cunună desăvârșită în Orașul romanilor, pe timpul guvernatorului Rusticus și a împăratului Adrian.”

Epifanie de Salamina

S-a născut între anii 100 și 114 d. Hr. și s-a săvârșit probabil între anii 162-168. Cele mai multe informații care ne-au parvenit despre viața lui provin din propriile sale scrieri.

Născut în Palestina, în cetatea Flavia Neapolis (Sichem în Vechiul Testament, în prezent Nablus), Sf. Iustin afirmă despre sine că era samaritean de origine. Însă tatăl său, Priscus, și bunicul său, Baccheios, ar fi putut fi de origine greacă sau romană. A crescut într-o familie bogată, păgână și a făcut studii de filosofie în mai multe școli, între care cele din Alexandria și Efes. Se pare că a călătorit mult, stabilindu-se în cele din urmă la Roma.

Înainte de a începe să fie interesat de creștinism, studiile sale l-au îndreptat spre stoicism, apoi spre doctrina pitagoreică și spre Platonism. El povestește propria convertire ca pe o experiență mistică: pe când se plimba pe malul mării, lângă el a apărut un bătrân. A fost mișcat de cele spuse de acest creștin, care îi arată că prin venirea lui Isus se împlinesc făgăduințele făcute de Dumnezeu profeților din neamul evreiesc, iar credința în El era singura filosofie adevărată.

În urma acestei discuții mărturisește: „Iar mie mi s-a aprins deodată un foc în suflet și m-a cuprins o mare dragoste de profeți, ca și de bărbații aceia care au fost prietenii lui Hristos. Și, gândindu-mă la cuvintele lui, găseam că aceasta este singura filosofie sigură și aducătoare de folos. În felul acesta și pentru aceasta sunt filosof” (Dialog cu iudeul Trifon). Plecând de la faptul că termenul de „filosofie” se traduce prin iubire de înțelepciune, filosoful creștin este cel iubitor de Hristos.

Iustin a fost impresionat și de statornicia în credință a mucenicilor creștini. Cu sufletul aprins de dragostea pentru profeți și pentru prietenii lui Hristos, Iustin devine creștin în preajma

anului 130. Adânc cercetător al filosofiei, el înțelegea creștinismul drept credința care desăvârșește filosofiile păgâne.

După convertire, ajunge la Roma, pe timpul cărmuirii împăratului Antonin, unde va deschide prima școală filosofică în care se va preda credința creștină. Aici, în anul 155, a dat împăratului o apologie în scris împotriva rătăcirii idolilor și apărării credinței în Hristos, pe care o adevărește și o întărește.

Mai târziu, în anul 161, puțin după urcarea pe tron a împăratului Marcus Aurelius, el scrie o a doua Apologie, adresată Senatului Roman.

Sf. Iustin a fost probabil martirizat ca urmare a faptului că îl înfruntase și-l învinsese pe filosoful cinic Crescens într-o serie de dezbateri, la Roma. În preajma anului 165 a fost acuzat, posibil de Crescens, de faptul că era adeptul unei religii interzise. Ca urmare, prefectul Rusticus l-a condamnat pe Sf. Iustin la moarte prin decapitare, împreună cu șase dintre însoțitorii lui: Hariton, fecioara Harita, Evelpist, Peon, Ierax și Liberian (sau Valerian). Se consideră că „Actele Sf. Iustin Martirul” reproduc parcursul procesului său.

Sf. Iustin a fost un scriitor prolific. În prezent cunoaștem unele dintre scrierile sale numai din extrase și citate păstrate în operele altor autori antici. Ne-au parvenit doar trei lucrări care aparțin incontestabil Sf. Iustin: două versiuni

ale Apologiei sale și o versiune a „Dialogului cu iudeul Trifon”. Se crede că cea din urmă este transcrierea discuțiilor pe care Iustin le-a avut cu rabinul Trifon, care ar putea fi rabinul Tarphon, adesea menționat în Talmud, în încercarea de a reconcilia pozițiile creștină și iudaică.

Atât Biserica Ortodoxă cât și romano-catolică și greco-catolică îl prăznuiesc la 1 iunie. ❖

Întâi să fim

Întâi să fim nnoiți prin Har în nașterea de Sus ca să fim sfinți ca un altar de jertfă lui Isus, fiind spălați de-al Său Cuvânt ca de-un divin Izvor suntem schimbați prin Duhul Sfânt în chip nemuritor.

Atunci când ne predăm deplin în slujba lui Hristos, ne vom primi prin Har divin veșmântul luminos și-ncălțământul cel sublim, și-al dragostei inel, și fericiți ne-nvrednicim să ne unim cu El.

Logodna noastră-n Duhul Sfânt se face-atunci ca-n Rai, schimbați prin sfântul legământ, primim alt chip și grai; ne altoim în Trup Divin și-n Sânge cu Hristos spre rodul Lui tot mai deplin, mai dulce și frumos...

...O, dac-am fost nnoiți prin Har, născuți din Dumnezeu, atunci, iubind fără hotar, ne-am înălța mereu și inspirați de Duhul Sfânt ne-am transforma nespun până-am ajunge-mpreunând cununa cu Isus! ❖

Traian Dorz

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 MAI - 2 Iunie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 29 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 31 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 1 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 2 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI